

Лариса Ніцой

Лариса Ніцой – нове ім'я в літературі, яку прийнято називати дитячою. Її казки почали виходити окремими виданнями зовсім недавно, у 2008-му, – і звідтоді з'являються одна за одною. Гарні, ошатні книжки, любовно оформлені Оленою Рощею чи Арсеном Джанік'яном. Їх приємно брати в руки і роздивлятися разом із маленькими слухачами. Їх цікаво читати. Я перевіряв, приїжджаючи в гості до своєї п'ятирічної онуки.

Казки в Лариси «посипалися» як із рукава, тому називаючи її доробок, легко відстати: а раптом уже вийшла нова книжка? Поки що мені випало прочитати «Невигадані історії про звіряток-друзяток» (2008), «Як Хом'ячок друзів шукав» (2009), «Ярик і дракон» (2009), «Казку про Українське Щастя» (2009), «Зомба, або Історія одного хлопчика» (2010) та «Страшне страховисько» (2010). Цілком достатньо, щоб скласти уявлення про творчу фантазію авторки.

«Невигадані історії...» знайомлять із товариством звіряток-друзяток -Зайчика Вухасика, Вовчика Вовусика, Лисички Хитрички, Ведмедика Міні та Білочки Мілочки. Довкола них є й чимало інших звіряток, проте я назвав «головних героїв». Їх стільки, скільки й розділів у книжці. Лариса Ніцой по черзі виводить на авансцену кожного з «друзяток», пропонуючи вислухати якусь

«невигадану» історію. Вона вміє тримати інтригу (себто – увагу дитини). Її історії – це серія пригод, що мають свої вищі точки напруження. Це ризики, витівки, суперництво, поєдинки з обставинами й навіть стихіями – і, зрештою, щасливі розв’язки.

Персональний сайт письменниці <http://www.nitsoi.com/content.php#firstFirst>

Твори

Казкова повість «Пригоди лисеняти Бума» — I частина.

«Як хом'ячок друзів шукав».

Казкова повість «Невигадані історії про звіряток-друзьток»

«Казка про Українське Щастя»

«Ярик і дракон»

казкова повість «Невигадані історії про звіряток-друзьток» — видання друге.

«Ярик-векалка»

«Ярик і рогатий Мі...»

«Страшне страховисько»

«Мій Блек»

«Неслухи і вередулі»

«Зомба або історія про милосердя»

«Павлусь і Павлінка»

«Дві бабуськи в незвичній школі або скарб у візку»

Казка "Бджілка"

Жила собі бджілка. Вона літала між квіточками і збирала мед.

- Жу-жу-жу! Де літала розкажу-жу-жу! – розмовляла бджілка.

- Шу-шу-шу-! – шелестіли квіточки своїми листочками, радо слухаючи бджілчині розповіді.

Так вони і дружили. Бджілка перелітала з квіточки на квіточку і розказувала де бувала, що бачила, а квіточки з радістю протягували до бджілки свої жовті серединки, повні меду.

Одного ранку сонечко заховалося за хмарами. Прилетіла бджілка збирати мед, аж меду нема. Квіточки без сонечка міцно-міцно постуляли свої пелюсточки, посхиляли голівоньки, поховали жовтенькі серединки з медом. Політала-політала бджілка, сіла та й зажурилася.

Аж чує, хтось їй крильця лоскоче. Озирнулася, а це вітерець-жартівник на билинці гойдається.

- Чому, бджілонько, зажурилася? – вітерець у бджілки питає.

- Жу-жу-жу! Я з квіточками друж-жу-жу-! Мед у них беру. А сьогодні меду немає, бо хмарки на небі заховали сонечко! – пожалілася бджілка.

- Не журись, - засміявся вітерець, - зараз ми всі хмарки розженемо, буде тобі сонечко!

Сказав так і полинув у небо. Став там на всі боки дмухати. Туди подув, сюди подув – хмарки й розлетілися. Визирнуло сонечко. Засяло. Лагідно промінчиками по квіточках пройшлося. Зраділи квіточки. Голівоньки підняли. Пелюсточки розтулили. До сонечка заусміхалися.

Зраділа бджілка. До квіточок полетіла, вітерцеві дякує. І квіточки вітерцеві дякують, бо без бджілки та без сонечка їм теж сумно було. Полоскотав їх вітерець, та й полетів далі. А бджілка майнула мед збирати. З квіточки на квіточку перелітає:

- Жу-жу-жу! Де літала, розкажу-жу-жу!

- Шу-у-у! – шелестять у відповідь квіточки та радісно слухають бджілку.